

len meget vagt Grundlag; naar man vil gaa til en Skat paa Formue og Indkomst, maa Maalet derfor være at søge at faa det løse Skøn afløst af saa faste Data som muligt. Der har Indkomstkildebeskatningen den umaadelig store Fordel, at det er faste og givne Data, den i alt væsentligt bygger paa. Der skulde derfor efter min Mening meget betydelige Indvendinger til for at gaa bort fra Indkomstkilderne som Grundlag for denne Skat, hvis rette Formning er det allervæsentligste af, hvad vi her behandle, da det er denne Skat, man i saa stort Maal vil komme til at bygge paa i Fremtiden. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) har sikkert Ret i, da han sagde, at vi begynde med en Formueskat paa $\frac{1}{2}$ pro mille, men at det er Meningen, at vi skulle gaa meget videre. Derfor bør Grundlaget være saa paalideligt som muligt.

Hvad er det da for Indvendinger, der gøres mod Indkomstkildeskatten? Jeg vil omtale et Par af dem, en for en, fordi der er nogle af dem, som, vel beset, netop vise Dyder ved dette System. En af den ærede Ordførers Hovedindvendinger var, at her lagde vi jo i Ejendomsskylden en Skat, som kom til at hvile meget uretfærdigt. Den Indtægt, vedkommende Ejere havde, vilde i mange Tilfælde give ham kun en 3—4 pCt., i andre 5—6—10 pCt. Det, at han ikke destomindre altid vil komme til at svare de samme 8 pro mille af sin Del i Ejendommen, vil imidlertid just være retfærdigt, thi Reglen vil netop være, at naar en saadan Mand faar en højere Procent af det, han ejer, vil det være, fordi han forud for sig har store Prioriteter; altsaa fordi hans Part i Ejendommen er i høj Grad risikeret. At faa taget Hensyn hertil er netop en stor Vanskelighed ved en almindelig Formue- og Indkomstskat, og dette Hensyn bør tages. Naar Folk t. Eks. eje nogle Skibsparter, ville de let kunne have 20—30 pCt., men om nogle Aar ville disse Skibsparter efter al Sandsynlighed intet være værd, men derfor give de lige godt et Udbytte af 20—30 pCt. I en almindelig Indkomstskat er det vanskelig at undgaa en Beskatning af den store øjeblikkelige Indtægt, som et usolidt Aktiv kan give, og dette er en stor Ubillighed. Der burde her svares langt mindre Skat end af et lignende Beløb, som vedkommende har i Indtægt f. Eks. af kongelige Obligationer. Derfor er det netop meget heldigt ved Indkomstkildebeskatningen, at over for alle faste Ejendomme vil dette Hensyn til Indkomstkildens Soliditet

i Reglen selv gøre sig gældende paa rette Maade. Naar f. Eks. en Mand i Kjøbenhavn ejer en Ejendom og har faaet den prioriteret op til tre Fjerdedele, som slet ikke er saa ualmindeligt, er det ganske naturligt, at han af de 20—30,000 Kr., han saaledes ejer, kan faa indtil 9—10 pCt. Men hvorfor faar han det? Fordi disse 20—30,000 Kr. ere i høj Grad udsatte! Ved Indkomstkildeskatten, som den her er foreslaaet, er det derfor netop retfærdigt, at han paa sin Indtægt ikke bliver ramt saa stærkt som den, der ejer sin Ejendom mer og mindre helt ud. Ganske det samme gælder paa Landet. I det hele vil det have meget korrekte Virkninger, det Moment i Ejendomsskylden, at Ejeren kan trække en Del af Skatten af hos sine Kreditorer, den Mand, der sidder trykket i det, vil dermed komme til at svare en meget lille Skat af det, han faar ud af sin Part af Ejendommen. Og det er just i sin Orden, medens derimod den, der ejer sin Ejendom fuldt ud og ikke skylder noget, vil komme til at svare en i Forhold til de Renter, han har af sine Penge, ret høj Skat. Dette er netop som det bør være, fordi det er en Formue- og Ejendomsskat under eet. Dette vil jo ogsaa føre med sig netop, at man rammer de trykkede Landbrugserhverv saa lempeligt, som her er Tale om, idet en Bonde, som sidder med en Gaard, hvori han f. Eks. selv kun ejer 20,000 Kr., ogsaa kun kommer til at betale en ret forsvindende Skat, 24 Kr., men dog noget og altid i Forhold til, hvad han selv ejer. Ordførerens Anker mod denne Ejendomsskyld ere ret beset snarest en anbefaling for denne Skat.

Blandt de Indvendinger, der gøres, er derhos Klagen over, at man ikke ved Indkomstkildeskatten kan faa en stigende Skala. Der hvor der er væsentlig Grund til at gaa til en stigende Skala, er der i Forslaget naaet adskilligt i denne Retning. Hvis man f. Eks. sammenholder Kommissionens Forslag med Landstingsflertallets Forslag, vil man finde, at derigennem, at Indtægter indtil 1,500 Kr. ere fri, og med de Fradrag, der samtidig ere fastslaaede, vil Folk med 1,500 Kr.s Indtægt efter Kommissionens Forslag komme til at svare en ganske lille Procent, nemlig 0,43 pCt., efter Landstingets ville de være fri for at svare nogen Skat; efter Kommissionens Forslag vil man af 2,000 Kr. komme til at svare 0,7 pCt., efter Landstingets 0,62 pCt. Og saaledes bliver man ved Landstingets Forslag er bestandig lidt lempeligere. En Gradation i Skatten for alle mindre Ind-